

Katy Moran

De ontembare wil van Lady Harewood

Deel 1 van de *Hester & Crow*-serie

Lady Hester Harewood moet overleven in een wereld
vol dodelijke intriges

Hester had voor het eerst een mens gedood in Castle Bryher. Het gebeurde nadat ze Shipman Head was afgerend en zich naar huis had gehaast over rotsen die blootlagen door het terugtrekkende getij, met twee korhoenders in één hand en het pistool tegen haar middel. Lang en stevig gebouwd als ze was, glibberde ze over hoopjes blaaswier, rende snelvoetig de met zeepokken bedekte granieten treden op en kletterde de voorraadkamer in op de benedenverdieping van de toren, haar lichtbruine wangen blozend van de inspanning. Krullen haar schoten los uit een gerafelde groene linnen hoofddoek die zwierig schuin was geknoopt, en de brede zoom van haar oudste mousseline jurk was doorweekt en verspreidde zand over de tegels die die ochtend nog geveegd waren. Vader zei altijd dat de voorraadkamer eeuwenlang gebruikt was als wapenkamer, maar de gewelfde muren waren nu keurig witgekalkt en hingen vol met koperen pannen die helder glanzend bleven dankzij Hesters dienstbode, Catlin.

Zittend aan een kolossale geboende tafel die bedekt was met nette hoopjes verzamelde kruiden en stapels kommen, keek Hester net op van het schoonmaken van haar vuurwapen toen Catlin binnenkwam. De royalistische soldaten die allang dood waren, hadden meer achtergelaten dan hun in de balken van het plafond gekerfde initialen. Een of twee keer in een generatie werd er in een eilandfamilie nog steeds een kind als Catlin Rescorla geboren, met haar dat zo roestrood was als de heide van afgelopen jaar en de donkere, expressieve ogen van de Stuart-koningen. Ze keek naar de twee dode vogels en de met olie besmeurde doek en zag er net zo strijdlustig uit als haar al lang overleden voorouders van het vasteland eruit moesten hebben gezien.

Hester was meteen berouwwol. ‘Het spijt me, Cat. Ik zal het opruimen.’

Catlin veegde met bruusk ongeduld haar bleke, met sproeten bedekte handen af aan haar schort. ‘Miss, waarom kon u het ding niet uit elkaar halen in de wapenkamer, waar het hoort?’ Ze ging zitten en boog haar hoofd over de stamper en vijzel terwijl ze gedroogde bloemblaadjes van een geranium vermaalde.

‘Omdat ik dan alleen zou zijn,’ antwoordde Hester. Ze spraken allebei Cornish, een gewoonte die zo diep zat dat Engels vreemd zou hebben geleken.

Catlin keek niet op van haar gevijzel, maar de houding van haar schouders verzachtte. Rond haar gezicht krulden losse plukken donkerrood haar, die waren ontsnapt aan het zwarte bombazijnen kapje dat ze had gedragen sinds het bericht kwam dat Tom gesneuveld was in de slag bij Waterloo. Stille strekte zich uit tussen hen en dreef de spot met lang vervlogen avonden waarop ze in slaap vielen onder dezelfde spreid met antiek crewelborduurwerk, terwijl ze fluisterden over zeemeerminnen en de zielen van verdronken zeemannen.

‘Ik weet echt niet wat u daarmee bedoelt,’ zei Catlin uiteindelijk, zonder op te kijken van het klusje van een straal walvistraan in haar kom gieten. ‘U zou beter moeten weten dan Shipman Head op klauteren met een pistool. Wat bezielde u?’

Hester staarde omlaag naar haar handen, haar vingers die groezelig waren van het buskruit en de olie. ‘Vader heeft mr Williams weer geschreven.’ Het was haar plicht om goed te trouwen, maar in werkelijkheid was ze opgelucht geweest toen Bonapartes ontsnapping van zijn eilandgevangenis en de oorloguitbraak een einde maakten aan de onderhandelingen met de theehandelaar uit Sierra Leone. Nu, achttien maanden na de nederlaag en de bezetting, had vader besloten dat het tijd was om haar toekomst veilig te stellen.

Catlin haalde haar schouders op en toonde geen medeleven. ‘Mr Williams leek best een vriendelijke man, te oordelen naar die brief die u kreeg en net

als u is hij zwart en beschaafd en hij heeft ook geld. Uw vader zegt dat hij een mooi huis heeft gebouwd in Freetown, met kokospalmen in de tuin, wat dat ook mogen zijn. Afrika is ver weg, maar wat hebt u liever, een of andere Engelse edelman met niets op de bank en allemaal vrienden die u bespotten? Zo'n echtgenoot zou denken dat hij u zijn titel cadeau deed, ook al nam hij met zachte hand heel uw fortuin in beslag, miss.'

'Denk je nou echt dat ik wil dat een of andere lagere landheer alles waar mijn vader voor heeft gewerkt in beslag neemt?' vroeg Hester. Ondanks vaders maritieme onderscheidingen en het kleine beetje aanzien dat hij verworven had in de ogen van degenen die de macht hadden, was hem vanwege zijn huidskleur de toegang ontzegd tot het beursgebouw. Dit had hem er niet van weerhouden om een effectenhandelaar met abolitionistische neigingen een reeks spectaculaire investeringen te laten doen. Prijsgeld dat verkregen was met het in beslag nemen van Franse schepen had geleid tot het soort fortuin waardoor van Penzance tot St Austell moeders van huwbare zonen ontstellend doorzichtige pogingen deden om hun afkeer van Hesters afkomst te verbergen. Het idee van trouwen in zo'n soort familie, of zelfs maar met de vriendelijke mr Williams van Sierra Leone, was ondraaglijk. 'Luister Cat, geen enkele echtgenote heeft tijd om te schilderen, laat staan te jagen op korhoenders. Ik zou liever eeuwig vrijgezel zijn. Het is niet alsof ik berooid zou zijn.' Hester had onmiddellijk spijt, wetende dat Catlin er alles voor over zou hebben gehad om een echtgenote te zijn in plaats van een weduwe.

Catlin schudde met haar hoofd terwijl ze de geraniumolie door een trechter in het ene groene glazen flesje na het andere goot. Er heerste weer stilte en dat duurde zo lang dat Hester bijna blij was om de zware voetstappen in de gang te horen. Terwijl ze haar handen aan de zijanten van haar jurk afveegde, stapte ze om de tafel heen om de indringer in Catlins onbetwiste domein tegemoet te lopen. De deur vloog met zoveel kracht open dat Hester haar armen uitstreekte om hem tegen te houden. Het was geen willekeurige eilander, maar vader zelf die ineenzakte tegen de

deurpost en bloedde uit zijn mond. Hij greep naar zijn buik terwijl zijn witte overhemd karmozijnrood werd. Hij zakte op zijn knieën en probeerde te praten.

Catlin rende naar hem toe, maar Hester haastte zich achteruit en pakte haar weer in elkaar gezette pistool op.

‘Nne...’ Vader snakte naar adem terwijl hij op zijn knieën viel, dik donker bloed sijpelde uit zijn ene mondhoek. Catlin gilte. ‘Nne m o!’ jammerde vader weer, Hester begreep niet wat hij bedoelde. Graaiend naar de tafel sloten haar vingers zich om een patroon en met een snelle ruk beet ze het uiteinde eraf. Ze proefde de bijtende bitterheid van buskruit voordat ze de scherpe patroon in de loop van haar vuurwapen duwde. Terwijl ze het kruit aanstak, kwamen vier blanke Franse soldaten binnengestormd in een vlaag van vieze blauwe jacquets, oud zweet en stinkende adem. Hester vuurde en de eerste man die ze ooit had gedood viel neer op de tegels aan haar voeten, waarna klonters grijs hersenweefsel uit de verbrijzelde resten van zijn schedel sijpelden.

Hester kroop in elkaar bij de achtersteven van een gestolen oesterboot, doorweekt van de nevel en verstijfd door ongelovig verdriet. God mocht weten waar de soldaten haar mee naartoe wilden nemen. Waarom waren ze gekomen? Vader had gevreesd dat de Fransen de Scillyeilanden zouden bezetten zoals de Roundheads, de parlementgezinden, honderd jaar geleden hadden gedaan. Handelend volgens Wellingtons laatste bevelen in 1815, had admiraal Comey Star Castle op St. Mary's verwoest terwijl wat er resteerde van de marine de Atlantische Oceaan over zwalkte en Castle Bryher als het voor de hand liggende doelwit achterliet. En nu waren ze dus gekomen en vader was dood. Als deze mannen haar ook wilden doden, dan hadden ze dat inmiddels al wel gedaan, toch? Na twaalf uur op zee was het hevige rillen minder geworden, maar steeds als Hester haar ogen sloot zag ze haar vaders bloed in een donkerglanzende plas op de tegels en de uiteengespatte hersenen van de Franse soldaat op de witgekalkte muur. Als Catlin nog leefde, zou ze woest zijn over de vuile boel. Hester kon het niet bevatten dat Catlin ook dood zou kunnen zijn, want vader was toch zeker ook niet echt gestorven? Onsamenhangende herinneringen flitsten door haar hoofd als motten bij kaarslicht. In de dagen voordat vaders marinewerkzaamheden zich beperkten tot het bemannen van Castle Bryher, rende ze altijd als hij thuiskwam op verlof weg van haar lessen met haar nicht Jane en zeurde ze of hij de Slag bij Trafalgar wilde naspelen. De eilandkinderen werden verzameld, en vader speelde dan zijn beste moment na in de grote vestibule of soms boven op Shipman Head Down. *Jij bent de Belle, Hettie, die oprukt om de Scipion aan te vallen. We maakten het ze behoorlijk lastig! Catlin, jij*

bent de Victory. Kom naar voren en vuur je kanonnen af naar de Mont Blanc, en val nu die arme Levillegris aan. Dat is de kunst, Jacca, die arme man sneuvelde eevol. En in gedachten zag ze vader dan weer voor zich, ze wiegde zijn hoofd in haar schoot terwijl hij stierf. *Pang, pang, je bent dood. Sta maar weer op.* Hij kon niet meer opstaan, hij zou nooit meer opstaan. Ze had hem dood achtergelaten, zijn nietsziende ogen omhoogstarend naar haar. *Nne.* Wat had hij daarmee bedoeld? *Nne m o!* Wat had hij haar proberen te vertellen? Het waren geen woorden in het Engels, Cornish of Frans, maar een andere taal uit zijn eigen onuitgesproken verleden. Doordat ze de laatste woorden van haar eigen vader niet begreep, voelde Hester zich losgerukt van haar zelfbewustzijn, net zoals ze gedwongen was om haar huis te verlaten. Ze was niet langer miss Harewood van Castle Bryher, maar een ontheemd, onbeschermd wezen.

De jongste soldaat had het roer in handen, slechts de zoon van een of andere *seigneur* die snel leerde dat er bij varen meer kwam kijken dan het had geleken toen zijn vaders knecht het plezierjacht had bemand. Speksel bespikkelde zijn donzige kin terwijl hij paniekerige bevelen schreeuwde waartoe niemand in staat of geneigd was die te gehoorzamen. Hester had het zelf beter kunnen doen, veel beter. Gestationeerd op een afgelegen archipel met een lange geschiedenis van aanvallen door Nederlandse piraten, had kapitein John Harewood ervoor gezorgd dat zijn dochter wist hoe ze een klein vaartuig moest besturen, maar het was maar beter als haar overmeestersaars daar geen weet van hadden. Verdoofd drukte Hester haar vingertoppen in het vlees van haar armen en dwong zichzelf om wakker te blijven, niet wetend hoe ze het moest verdragen dat ze geen idee had wat er was gebeurd met Catlin, met haar hele huishouden.

De mist trok een beetje op toen ze bij het vasteland kwamen, en Bonapartes schepen doemden op in Mount's Bay als een snoer onheilspellende donkere parels. Geen Engels of Cornish schip kon voorbij de wurggreep van de blokkade varen en er kon ook geen handel worden gedreven. Bonaparte moest wel een heel wraakzuchtig man zijn, niet tevreden met

het winnen van een oorlog, wilde hij de Britse eilanden duidelijk dwingen tot verhongerende onderwerping. Achter de versperring was het vasteland duister van de mist, groen en paars heideland was net zichtbaar achter de haven van Marazion, en slechts af en toe, als een van de schepen bewoog, was een groepje arbeidershuisjes met leien daken te zien die glinsterden in lamplicht.

Hester zag Marazion wegzwaaien naar het oosten, als de Fransen hadden gehoopt om aan te leggen in de beschutting van Mount's Bay, zouden ze teleurgesteld worden. De wind kwam uit een onhandige richting en ze bevonden zich nog veel te westelijk. Deze waardeloze Franse soldaten waren niet in staat om in de woeste, rotsachtige wateren rond Gwennap Head te navigeren. Vergeefse woede raasde door haar heen en vervolgens ongeloof. Hoe kon vader haar hebben achtergelaten om dit in haar eentje te doorstaan? Hoe kon het waar zijn dat hij dood was? Ze was nog nauwelijks begonnen aan zijn portret, het grootste deel was slechts rood krijt. Haar penselen stonden nog te drogen naast de wasbak in de bijkeuken. Het was zo ontzettend lastig geweest om hem zover te krijgen om rustig binnen te blijven zitten zodat ze hem kon schetsen. Nu zou hij nooit meer bewegen, alleen nog wanneer zijn lichaam langzaam wegzakte in de aarde, tot botten. Hij had er altijd zo'n hekel aan gehad om stil te zitten. Hester zat te kijken hoe regen en nevel van de zeilen drupten en besepte dat de soldaten niet alleen weer ruziemaakten, hun stemmen schril van vermoeidheid, maar dat zij nu het onderwerp van hun onenigheid was.

De oudste soldaat sprak als eerste, terwijl zijn norse strakke blik van Hester naar de andere mannen gleed. 'Je bent niet goed bij je hoofd, Dubois. Ney zei dat we haar rechtstreeks naar het hoofdkwartier moeten brengen. Als je het risico wilt nemen om een vinger in dit soort wespennest te steken: ga je gang. Je weet hoe Ney is, zelfs onder de gunstigste omstandigheden verwacht hij dat zijn bevelen tot op de letter worden opgevolgd. Allemachtig, hij heeft de hertog van Wellington.'

Hester staarde strak naar het opbollende grootzeil. Hopelijk had ze elk

teken van begrip uit haar gezichtsuitdrukking geband. Wellington zelf was op Bryher. Toen ze een snelle blik wierp op haar overmeesteraars, was het duidelijk dat ze niet in het minst vermoedden dat ze, na elf jaar van nicht Janes zorgvuldige onderwijs, vloeiend Frans sprak. Ze onderdrukte de idiote aandrang om te lachen, denkend aan hoe fortuinlijk het was dat arme, keurige Jane niet meer leefde om te zien hoe haar pupil nu een gevangene zonder chaperonne was in het gezelschap van vier onbekende mannen.

‘Zeg,’ snauwde een van de andere soldaten – Dubois, dacht ze – ‘stel je nu echt voor dat we die luie klootzak in het fort achterover laten leunen en met de eer laten strijken? De Mornay is degene die ofwel die slet onthoofd ofwel haar naar Londen stuurt, zodat koning Jérôme en Joséphine iemand anders het kunnen zien doen, niet wij. Het is het kreng van Harewood. Ze willen hem laten boeten voor Trafalgar. Ze is het waard om tot voorbeeld te stellen.’

‘Heeft Ney dat niet al gedaan? We hebben Harewood dood achtergelaten.’ De seigneurszoon aan het roer sprak regelrecht over Hester heen.

‘Inderdaad, toen ze Boisson verliet.’ Toen Dubois een blik op Hester wierp, was zijn gezicht wezenloos, een uitdrukking die ze herkende en die haar nieuwe rillingen van angst bezorgde. Niemand op Bryher had ooit zo naar haar gekeken – alsof ze geen mens was, maar een schepsel zonder ziel – maar op het vasteland gebeurde het regelmatig. Vader was altijd sneller gaan lopen als ze zulke mensen tegenkwamen, haastte zich weg met Hester, met een arm om haar schouders. Dubois haalde zijn schouders op. ‘Denk erover na. We kunnen dat kleine kreng naar De Mornay brengen in het garnizoen en krijgen niets voor onze moeite, of we kunnen zelf een flinke duit verdienen in Bristol.’

Ze wilden haar verkopen. Het was lastig om te ademen, alsof iemand met lange, wrede vingers zijn handen rond haar nek had gelegd en haar luchtpijp samendrukte. Hester dwong zichzelf om naar de regendruppels te kijken die van het hoofdzeil af vielen en zilver kleurden in het vroege

avondlicht. Ze mochten zich niet realiseren dat ze het had begrepen.

‘Nou,’ zei de seigneurszoon, een lange, bedachtzame stilte verbrekend, ‘hoeveel denken jullie dat we zouden krijgen?’

‘Meer dan wat we momenteel met z’n allen hebben. Er zijn zat illegale slavenhandelaren in Bristol als je weet waar je moet kijken.’

De andere soldaat knikte. ‘Hij heeft gelijk. We kunnen gewoon zeggen dat ze is overleden of zichzelf verdrongen heeft. Wie zou het wat schelen?’

Hester onderdrukte een woeste neiging om haar vader om hulp te roepen, nu ze wist dat ze moest ontsnappen of dat in elk geval moest proberen en dat ze wat er nog over was van haar krachten moest sparen. De wind trok weer aan en vanuit het oosten gleden donkere wolken door de lucht. Was die kleine baai Lamorna Cove? Zelfs als deze mannen in staat waren om de brede stenen kade aan het westelijk deel van de baai te bereiken zonder hen allemaal te laten verdrinken, waar zou ze dan veilig zijn? Zodra ze voet aan wal zette, behoorde elk stukje zand, aarde en heide toe aan de graaf van Lamorna. Er was ook nog een nieuwe graaf, die schandelijke knul die met vader gevaren had op de Belle en de marine daarna verlaten had om zich aan te sluiten bij Wellingtons korps in Spanje. Hester dwong zichzelf om rustiger te ademen terwijl ze haar opties afwoog. Voordat Bonaparte ontsnapt was van zijn eilandgevangenis en een nieuwe oorlog liet ontbranden in Europa, was vader naar Londen gedaan voor marinezaken en zij had de winter van 1814 op Nansmornow doorgebracht, vanouds de zetel van de graven van Lamorna. Ze had de nieuwe graaf nog nooit ontmoet. Vader kende hem natuurlijk, maar hij was op zo jonge leeftijd weggevlucht naar zee, waarna hij bij het leger ging, dat ze nooit de kans had gehad om hem op Nansmornow tegen te komen. De Lamorna's waren bondgenoten... zo ongeveer. Er waren vele redenen waarom Hester niet graag terugdacht aan die ijzige ochtenden, de zijdelingse blikken van de bediendes van de Lamorna's, het ijs op de ruiten en de vrienden van de Lamorna's, vrouwen in opgedirkte zijden jurken die haar amper durfden aan te kijken of juist staarden als ze dachten dat ze het niet merkte. Lord